

může v nesporném řízení pachtýři uložit, by doplatil pachtovné, které si zadržel domnívaje se, že mu přísluší nárok na úpravu pachtovného, když uzná, že pachtýř nárok na úpravu nemá, ani nemůže uložit pro pachtovateli, by pachtýři vrátil, co na pachtovném přeplatil, když uzná, že pachtýř má nárok na úpravu. Nárok na zaplacení zbytku pachtovného, o který tu jde, lze tudíž uplatňovati jen sporem. Proti tomuto nároku může pachtýř namítati, že zažalovanou částku nedluží, poněvadž mu přísluší sleva podle vlád. nař. č. 164/33 sb. z. a n., a pro rozhodnutí o této námitce, tedy pro rozhodnutí ve věci samé, je arciž rozhodnutí nesporného soudce podle § 12 vlád. nař. čís. 164/33 předurčující (obdoba § 190 c. ř. s.). Prozatím jde však jen o otázku přípustnosti pořadu práva a o ní lze podle toho, co bylo uvedeno, rozhodnouti bez doplnění, rekursním soudem nařízeného. Bylo tudíž dovolacímu rekursu, kterým se stěžovatelé bránili proti zrušení usnesení soudu prvé stolice, potud vyhověno, že bylo rekursnímu soudu nařízeno, by o přípustnosti pořadu práva znovu rozhodl.

Čís. 14047.

Byl-li první rozvrhový rok zrušen, jest na odporujícím věřiteli, který jest při druhém roku zastoupen, by podal odpor znova. Neučiní-li tak, má se za to, že upustil od námitek, jež uplatnil při prvním roku.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1934, R II 557/34.)

Při prvním rozvrhovém roku vznesla knihovní věřitelka banka M. odpor proti příkázání daňových nedoplatků eráru v přednostním pořadí. Rozvrhové usnesení, vydané při tomto roku, bylo zrušeno a nařízen nový rozvrhový rok, při němž již knihovní věřitelka banka M. nevznesla odpor proti příkázání daňových nedoplatků v přednostním pořadí. Soud prvé stolice přikázal eráru daňové nedoplatky v přednostním pořadí. Rekursní soud k rekursu věřitelky banky M. napadené usnesení potvrdil. Důvody: Stížností mohou rozvrhovému usnesení odporovati osoby v § 234 ex. ř. zmíněné v rozsahu odporu příslušejícího jim podle § 213 ex. ř. Na důvody, které bylo lze uplatniti odporem, a které nebyly při rozvrhovém roku uplatněny, nelze bráti zřetel. Stěžovatelka byla k rozvrhovému roku pozvána, účastnila se ho a proti nároku vznesenému čsl. erárem na přiznání daňových nedoplatků odpor nevznesla. Pak-li rozvrhovým usnesením přiznány byly čsl. eráru nároky v rozsahu ještě omezenějším s vyloučením daňových nedoplatků daně výdělkové za léta 1931 až 1933 než jak se knihovní věřitelka odporem nebránila, nemá stěžovatelka důvodu ke stížnosti. Tvzení stěžovatelky, že přiznáno čsl. eráru 2.517 Kč 65 h a 240 Kč 30 h na úrocích z prodlení, které nebyly specifikovány a že úrokové částky nejsou v souladu s přiznanými nedoplatky daňovými, opravňovalo by stěžovatelku ke stížnosti a dalo by podklad ku přezkoumání napadeného usnesení, zda odpovídá

§§ 220, 210, 216 ex. ř., jen kdyby je byla stěžovatelka uplatnila odporem. Podle § 214 druhý odstavec ex. ř. lze od ustanovení § 216 ex. ř. poslední odstavec o přiznání starších než tříletých úroků ve stejném pořadí s kapitálem se uchýliti při jiné dohodě, a nepodáním odporu proti přihlášenému a požadovanému vymáhajícím věřitelem obnosu a pořadí při rozvrhovém roku přítomný hypotekární věřitel dává výslovný souhlas k jeho přiznání v požadovaném rozsahu i pořadí. Poněvadž tedy stěžovatele jest považovati za souhlasivšího s přiznáním výše obnosu i pořadí požadovaného čl. finančním erárem, zejména i na úrocích a tedy jde o případ § 214 ex. ř., nelze shledati stížnost hypotekární věřitelky, která odporu nepodala, odůvodněnou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně hodnotil skutečnost, že dovolací rekurentka při rozvrhovém roku nepodala odpor proti likvidaci berního úřadu. Nejde na tom, že při prvním rozvrhovém roku byl takový odpor podán. Onen první rok rozvrhový byl totiž zrušen a bylo na dovolací rekurentce, aby při druhém roku, při němž byla zastoupena, podala odpor znova, protože jinak nebylo lze její jednání vykládati jinak, než že upustila od svých námitek, jež uplatnila při prvním roku a v rekursu, jak to správně vyložil rekursní soud, k jehož důvodům se dovolací rekurentka pokazuje.

Čís. 14048.

Pro obsazení soudu ve příčině žaloby podle § 35 ex. ř., podané u sborového soudu, nemá význam, zda exekuční titul vydal sborový soud samosoudcem či senátem, nýbrž rozhodným pro řešení této otázky jest jen předpis § 7 a) j. n.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1934, R II 597/34.)

Proti exekuci na základě rozsudku vydaného senátem krajského soudu v O. podal dlužník žalobu podle § 35 ex. ř., o níž rozhodl krajský soud v O. samosoudcem. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením počínajíc prvním ústním jednáním pro zmatečnost a vrátil věc soudu své stolice, by ji v řádném senátním obsazení znovu projednal a rozhodl. D ů v o d y: Podle mínění odvolacího soudu jest i k rozhodování o opozičním sporu povolán senát soudu příslušného. Odvolací soud vychází z názoru, že nerozhoduje pro obsazení soudu výše vymáhané pohledávky, nýbrž jest rozhodným předpis § 35 ex. ř., podle něhož jest žalobu podati u soudu, u kterého bylo o povolení exekuce zažádáno, a to zde byl krajský soud v O. a oddělení senátní, takže jest nerozhodno, zda vyřizování exekucí jest svěřeno předsedovi senátu jako samosoudci. Vždyť při opozičním sporu neřešívá se jen otázka